

Vida engabiada

Encara hi podem confiar, en les quatre plomes esparracades que ens fan d'ales

© Iurii Garmash 2014

Foto: Yurij Garmash

Veure ocells engabiats em fa mal. I el meu pare en té més de cent. Els veig allà, menuts, atrapats. I canten, i tant si canten, però quina culpa tenen que els altres confonguin els seus crits amb cançons? Són allà, fotuts entre barrots. Dia i nit i dia i nit i dia i nit. I passaran cent segles en aquesta presó i si mai m'atrevis a obrir-los la porta, no volarien, es moririen qui sap si als dos o tres pams d'aire, a les meves mans.

Notar-me engabiada em fa mal, no sabria dir-vos a quina part exacta del cos. Tampoc sabria dir-vos què és el que m'ofega com un puny. Anar contra l'impuls, tapar-me'l, negar-me. Perquè arriba un vespre en què enyores el torrent d'aigua vessant-te per dins. Expandint-se pels teus dits, ulls i llavis. Que trobes a faltar voler abraçar el món, i cosir-te'l dins del pit, i que et bategui al límit de la pell.

Jo, com aquests ocells, també he conegut la vida domesticada, la que et diu què cal fer i ser i et programa per fer-ho i per ser-ho. La que t'ensopeix, t'acostuma a la indiferència, et fa insípid l'aire i buida la mirada.

Però arriba la nit en què els ulls despullats d'algué et recorden que el que ens salva és la sensualitat de l'ara. El tacte del present. Veure que encara podem aprendre a mirar aquesta cosa

inexplicable que tenim: el temps i l'espai. I que encara hi podem confiar, en les quatre plomes esparracades que ens fan d'ales, ja sigui per fer un saltiró en fals o per llançar-nos al precipici.

Qui sap si veure ocells engabiats em fa mal perquè jo, que no tinc cap barrot visible, sovint em sento presonera de mi.